

каво и заслужено се отговори отъ проф. Иширковъ, бидейки тоя кжтъ и географически и исторически и етнически не въ Стара Сърбия, а въ Македония, слѣдователно *български*.

У чуждата литература и дипломатически срѣди подъ пазванието „Стара Сърбия“ се разбира само Косовото поле и Метохия.

Огъ къмъ гледището на официална Сърбия ето какъ се е сложилъ въпроса за широка и тѣсна „Стара Сърбия“: въ 1878 год., при прѣговорите за Берлинския договоръ, у понятията на срѣбските тогава държавници „Стара Сърбия“ като че включва и Македония. Ристичъ, спорейки съ Шуваловъ, Жомини и Бобриковъ, които по никой начинъ не сѫ искали да дадатъ на сърбите Пиротъ и Трънъ, имъ натяква, че Сань-Стефанския миръ далъ на българите „цѣла Стара Сърбия“¹⁾. Личи, обаче, че сърбите въ 1878 год. били принудени да се съмѣнатъ къмъ югъ и изтокъ, защото Австро-Унгария не имъ давала Ново-пазарско. „Когато Австро-Унгария ни гони отъ Ново-пазарско, казва Ристичъ на горните руси, Русия не може да ни защити, а когато ни остава отъ другадѣ да се компенсираме (к. н.) — тя ни се противи“! (*ibid.*). Тукъ се прави аллюзия на руското съпротивление да не се остави на Сърбия Пиротъ и Трънъ, въ замѣна на които Русия ѝ давала Гиланския край (югоизточно отъ Прищина)²⁾. Австро-Унгария, обаче, по никой начинъ не се е съгласявала да даде възможност на сърбите да слѣзватъ къмъ течението на Вардаръ чрѣзъ владѣните на покрайнини около съверното устие на Качанишкия проходъ — единственъ пролазъ отъ Стара Сърбия къмъ Македония. (Извѣстно е, че въ съверозападната страна на Сан-Стефанска Македония влизаше половината отъ Гиланска каза до р. Българска Морава и частъ отъ Качанишката каза съ самия гр. Качаникъ — населени тогава съ българи и албанци).

Въ най ново време, до засилването срѣбската въоръжена пропаганда въ Македония, чисти сърби тукъ е имало: въ гр. Скопие около 300 души — едини прѣселени отъ Стара Сърбия слѣдъ обрѣщането на Скопие въ ви-

1) Вл. Джорджевичъ, оп. сіт., 39-40.

2) Графъ Шуваловъ е изтѣквалъ прѣдъ Ристичъ, че Пиротското население е цѣло българско. Вл. Джорджевичъ, оп. сіт., р. 40.